

Brave

Autora

Siatemba Liyema Ikhaya

*a partir de la història compartida per
l'Olivia*

*Creacions
Liyema*

www.liyema.org

2025

Per ara què?

Ara, jo.

10 anys

5

5 anys

10

L'eternitat

18

L'Olivia ha volgut compartir el final de la seva història. Aquí el teniu.

L'eternitat

El dia que li vaig dir al meu fill que marxàvem li va entrar en el cap a la primera què volia dir que marxàvem, i el seu cor se'n va alegrar. Llavors l'Elena ja no vivia amb nosaltres, però també ho va captar ípso-facto.

Prendre una bona decisió no fa que posar-la en pràctica sigui fàcil, i separar-me d'en Joan no ho va ser. El pis estava a nom dels dos, s'havia de vendre, no m'hi podia quedar, no sabia si m'arribaria per pagar els estudis del meu fill... Tenia una bona decisió i un salt al buit que sí no era infinit, poc li faltava. Durant sis mesos l'Octavi

í jo vam estar a casa dels meus pares, aguantant bronques entre ells í bronques amb mí. Gaírebé no ens movíem de la nostra habitació. Vam aguantar fins que vaíg pensar que el meu fill ja no podia més í vam sortir per la porta sense tenir-ne cap altre de pròpia a obrir. Mentre la trobava vaíg marxar al sofà d'una amíga í ell a casa del seu pare. Per a l'Octaví això va significar viure lluny de l'escola í que cada dia fos una marató per arribar-hí. A mí l'angoíxa se'm menjava, però seguía preguntant per miracles í treballant per aconseguir-los. | el miracle, perquè no hí ha una altra paraula que defineixi el que va passar, es va produir: vam vendre el pis, tot í que la quantitat que em va tocar posava molt difícil accedir a cap altre. Algun dels pisos que vaíg visitar semblaven les restes d'un bombardeíg; d'altres estaven fora de les meves possibilitats. Fíns que un dia vaíg a veure'n un en renovació que es trobava en la segona categoria, í 'toa echá pa'lante' li dic al propietari que deixi de fer reformes í que me'l quedo sí me'l rebaixa. | va í em

diu que sí! Segon miracle! Van haver-n'hi alguns més, sobretot econòmics, per poder acabar signant la compra, arreglar-lo i moblar-lo, però aquí estic, en el meu pis, acabant de posar-hi ordre.

I ara què? Doncs ara jo, perquè els meus fills sempre han estat. Si no ho han fet ja, espero que un dia compreguin, tant racional com emocionalment, que tota la meua lluita ha tingut en ells la raó de ser, per tal que tirin endavant, per a que siguin bones persones, per a que tinguin una vida plena. No dic que siguin feliços, la felicitat només és puntual, però sí que facin alguna cosa que els agradi, que aconseguixin estar contents amb qui són, que ajudin als demés, que siguin conscients del que tenen... *Ojalá* en algun moment s'adonin que sempre m'he esforçat, sobre totes les coses, pel seu benestar. Ara, des de fa no tant, també pel meu. Perquè em mereixo que les coses em vagin bé; soc bona persona, tot i evidentment tenir molts defectes, molts. Em fot, però en soc conscient.

Vull ser totalment independent, tenir diners i prosperitat a la meua vida, no per comprar-me un *bolso* de 3.000€ sinó per poder fer un curs si em ve de gust, o per portar els meus fills a algun lloc en el seu aniversari. Per poder decorar la casa quan arriba Nadal. Per no haver de decidir entre posar la calefacció i no poder pagar el llum, o passar l'hivern sense escalfor i haver de crear un microclima al voltant del meu nas amb l'edredó quan me'n vaig al llit perquè se'm queda tan congelat que no em puc adormir. Per no haver de comptar en què em gasto cada cèntim per poder arribar a fi de mes. En resum, per fer el que em doni la gana quan em doni la gana i continuar gaudint del que sé que val de veritat, com per exemple de la facilitat que tinc per connectar amb la gent. És una de les millors coses de la vida, de la que em sento molt orgullosa.

No només vull la independència econòmica, sinó també l'emocional. Amb tot ho difícil que és la primera, la segona em costarà més.

Al final, tinc molt clar que el somni de la *happy family* no el tindrè mai, al menys no com volia. Però potser encara puc trobar un home decent que em valori per qui soc i amb qui ser més jo mateixa que mai. Vull deixar de cagar-la amb els *tíos*, perquè és que és acollonant el que m'ha passat... No vol dir que tots amb els que m'he creuat fossin uns dropos, també he trobat homes bons que m'han tractat bé, com el meu antic *jefe*: Olívia, ets una mare *coraje*, em deia. Olívia, te'n sortiràs. Olívia, que content estic de veure't feliç. Olívia, què puc fer per a tu? El que ha fet per a mí no té preu: m'ha tractat com a una filla. I ara vull més d'aquestes relacions d'amistat, pel que puc rebre, sí, però també pel que puc donar. Tinc algun amic més, però sobretot tinc molt bones amigues que han estat al meu costat aconsellant-me. M'han fotut la bronca de vegades, però estava bé, perquè sé que m'estimen i em volen protegir. I això mateix és el que vull fer jo amb mí: estimar-me i protegir-me, el que no vol dir tancar-me als altres, sinó passar per

davant d'ells sense que la puta societat patriarcal em torni a mossegar els pensaments amb la mentida de que això és ser egoïsta i que les dones estan per sacrificar-se en bé de tot menys d'elles mateixes. ¡ una merda! És tracta de fer el que diuen en els avions: primer posa't tu la mascareta i després posa-se-la a qui tinguis al costat. Vull dir-me que soc la primera, i estimar-me tant a mi mateixa com volia ser estimada pels homes amb qui em vaig casar. Vull aconseguir que aquest amor sigui infinit i etern. Vull poder cridar als quatre vents que he trobat el cel en aquesta vida, i que el cel soc jo.

